

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

DALA kontra MAGYARORSZÁG

(71096/01 sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2004. október 5.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Dala kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

J.-P. COSTA, *elnök*

A.B. BAKA,

L. LOUCAIDES,

C. BİRSAN,

K. JUNGWIERT,

M. UGREKHELIDZE,

A. MULARONI, *bírák*

és S. DOLLÉ, *a Szekció hivatalvezetője,*

2004. szeptember 14-én zárt ülésen tartott tanácskozás után az akkor elfogadott alábbi határozatot hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (71096/01 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. cikke alapján Dala Sándor (a "kérelmező") magyar állampolgár 2001. január 12-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltszl Lipót, az Igazságügyi Minisztérium helyettes államtitkára képviselte.

3. 2003. február 5-én a Bíróság arról határozott, hogy közli az eljárás elhúzódnásával kapcsolatos panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. cikke 3. bekezdésének rendelkezései alapján úgy határozott, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együtt vizsgálja.

A TÉNYEK

4. A kérelmező 1929-ben született és Komáromban, Magyarországon él.

5. 1991. április 29-én a kérelmező házassági közös vagyon megosztása iránti pert indított korábbi felesége ellen.

6. A Városi Bíróság három tárgyalást tartott, majd 1993. június 9. és 1995. október 19. között semmilyen eljárási cselekményt nem fogantatosított. Ezt követően a Városi Bíróság még négy tárgyalást tartott. 1997. március 13-án az alperes ingatlanszakértő kirendelését kérte. A szakértői díj feleknek betudható késedelmes letétbe helyezése miatt a szakértő kirendelésére csak 1998. január 19-én került sor. Számos tanúvallomás és egy igazságügyi ingatlanszakértő vallomásának a

beszerzése után 1998. június 4-én a Komáromi Városi Bíróság megosztotta a közös vagyont.

7. 1999. február 10-én a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság lényegében megerősítette az elsőfokú határozatot.

8. 1999. április 30-án a kérelmező felülvizsgálati kérelmet terjesztett a Legfelsőbb Bíróság elé, amely 2000. december 29-én helybenhagyta a Megyei Bíróság ítéletét. Ezt az ítéletet 2001. január 16-án kézbesítették a kérelmező számára.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE AZ ELJÁRÁS HOSSZA TEKINTETÉBEN

9. A kérelmező panaszolta, hogy a per hossza összeegyeztethetetlen az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével. A 6. cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

“Mindenkinek joga van arra, hogy...bíróág ...ésszerű időn belül... hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

10. A Kormány vitatja a panaszt.

11. A figyelembe veendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás ezen időpontbeli állapotát is. 1992 novemberében az ügy már másfél éve folyamatban volt.

A szóban forgó időszak a Legfelsőbb Bíróság 2001. január 16-i határozatának kézbesítésével zárult. Ilyen módon három bírósági szinten több mint nyolc évig és két hónapig tartott.

A. Elfogadhatóság

12. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

13. A Bíróság emlékeztet arra, hogy az eljárás hosszának ésszerű voltát az eset egyedi körülményeinek fényében, a Bíróság esetjogában lefektetett

kritériumok figyelembe vételével kell megítélni, különös tekintettel az eset bonyolultságára, a kérelmező és a releváns hatóságok magatartására és arra, hogy mi volt a per tétje a kérelmező számára (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

14. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fent idézett *Frydlender*).

15. Az előterjesztett anyagokat megvizsgálva a Bíróság megállapítja, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy érvet, amely arra késztetné a Bíróságot, hogy a jelen ügyben eltérő következtetésre jusson. A kérdéssel kapcsolatos esetjogra tekintettel a Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben az eljárás túlzottan hosszú volt, s nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ennek megfelelően a 6. cikk 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE AZ ELJÁRÁS TISZTESSÉGES VOLTA TEKINTETÉBEN

A kérelmező azt is panaszolta, hogy a hazai bíróságok fenti eljárásban hozott határozatai hibásak. Az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére hivatkozott.

A Bíróság azonban úgy találja, az ügy iratai alapján nincs jele annak, hogy az ügyet tárgyaló bíróságok elfogultak lettek volna, vagy hogy az eljárás más módon tisztességtelen lett volna. Pusztán az a tény, hogy a kérelmezők elégedetlenek a per kimenetelével, önmagában nem alapoz meg valószínűsíthető igényt a 6. cikk megsértése tekintetében.

Ebből következően a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

16. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

17. A kérelmező 32000 euró összegű vagyoni és nem vagyoni kártérítést kért.

18. A Kormány túlzottnak találta a kérelmező igényét.

19. A Bíróság nem talál okozati összefüggést a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért a követelés ezen részét elutasítja. Nem vagyoni kár tekintetében azonban a Bíróság 4500 eurót ítél meg a kérelmező számára.

B. Költségek és kiadások

20. A kérelmező nem terjesztett elő igényt ilyen címen.

C. Késedelmi kamat

21. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt, a kérelem többi részét pedig elfogadhatatlannak nyilvánítja;
2. *Megállapítja*, hogy az eljárás elhúzódása miatt megsértették az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Kormánynak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező nem vagyoni kárának megtérítéseként 4500 eurót (négyezeröttszáz euró) és az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális hitelkamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
4. A kérelmezők igazságos elégtétellel kapcsolatos további követeléseit egyhangúlag *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2004. október 5-én a Bíróság eljárási szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

S. DOLLÉ
hivatalvezető

J.-P. COSTA
elnök

